

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

24 юни 1986 година*

По дело 53/85

AKZO Chetnie BV, със седалище в Amersfoort,

AKZO Chemie UK Ltd, със седалище в Walton-on-Thames, Surrey, и за двете се явява адв. Ivo Van Bael и Jean-François Bellis, от Брюксел, със седалище в Люксембург, при адв. Elvinger и Hoss, 15, Côte d'Eich, BP 425,

ищци,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява правният ѝ съветник г-н А. McClellan, подпомогнат от г-н F. Grondman, член на правния отдел, в качеството на представител, със седалище Люксембург, при кантората на г-н G. Kremlis, член на правния отдел, сграда Jean Monnet, Kirchberg,

ответник,

подпомогнат от

Engineering & Chemical Supplies (Epsom & Gloucester) Ltd, със седалище в Upper Mills Estate, Stonehouse, Gloucestershire, за което се явява адв. Christopher Bellamy и Stephen Morris, Barristers, и г-н Anthony Rosé, Soliciter, от кантора Charles Russel & Co., Лондон, със седалище в Люксембург, при адв. Lambert H. Dupong, в кантора Dupong & Konsbruck, BP 472, 14 A, rue des Bains,

встъпила страна,

с предмет отмяна на Решение от 14 декември 1984 г. на Комисията на Европейските общности, относно предоставяне на документи с поверителен характер на трета страна,

СЪДЪТ (пети състав),

в състав: г-н U. Everling, председател на състав, г-н R. Joliet, г-н O. Due, г-н Y. Galmot и г-н С. Kakouris, съдии,

генерален адвокат: г-н С. О. Lenz,

секретар: г-жа D. Louterman, администратор,

генералния адвокат представи становището си на заседанието на 22 януари 1986 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: нидерландски.

Решение

1. С искова молба, заведена в секретариата на Съда на 22 февруари 1985 г., AKZO Chemie BV и AKZO Chemie UK LTD, със седалище в Amersfoort (Нидерландия) и Walton-on-Thames (Обединеното кралство), завеждат иск съгласно член 173, алинея 2 от Договора за ЕИО, като иска от Съда да отмени Решението от 18 декември 1984 г. на Комисията относно предоставяне на документи с поверителен характер на трета страна.
2. AKZO Chemie BV и AKZO Chemie UK LTD са част от групата AKZO, която е най-големият доставчик в Общността на бензолен пероксид, химически продукт, който се използва при изработване на пластмасови изделия и като избелващо средство при обработката на брашно. Този продукт се произвежда и от малко предприятие, Инженерни и химически доставки (наричано по-нататък „ECS“), със седалище в Stonehouse (Обединеното кралство).
3. Твърди се, че AKZO е заплашил да отстрани ECS от пазара на брашнени добавки чрез политика на селективни, прекалено ниски цени, ако ECS разшири дейността си и на пазара на органични пероксиди за пластмасовата промишленост и че той действително е изпълнил тази заплаха. На 15 юни 1982 г. ECS е внесъл жалба в Комисията, като твърди, че е налице нарушение на член 86 от Договора за ЕИО. В резултат на тази жалба, представители на Комисията осъществили разследване през декември 1982 г. в офисите на AKZO Chemie и на AKZO Chemie UK LTD съгласно член 14, параграф 3 от Регламент № 17/62. Във връзка с това те са получили различни документи, които принадлежат на AKZO.
4. На 10 октомври 1983 г. ECS предявява иск пред High Court of Justice срещу AKZO, за причинени вреди вследствие на практиките, описани в предходния параграф. High Court обаче решава да спре производството до приемане на решение от страна на Комисията.
5. На 3 септември 1984 г. Комисията изпраща на AKZO изложение на възраженията, в което твърди, че последният е нарушил член 86 от Договора чрез заплахата да продава бензолен пероксид, използван като избелващо средство при обработката на брашно, на клиенти на ECS на дискриминиращи и прекалено ниски цени и чрез осъществяване на тази заплаха. Изложението на възраженията е придружено от 127 приложения.
6. Копие от изложението на възраженията, заедно със списък на приложенията, е изпратено на ECS. Придружителното писмо посочва, че ECS може да поиска достъп до тези приложения, ако счита, че това е необходимо с цел да предостави своето становище. Комисията допълва, че ако някои документи бъдат предоставени на ECS, те ще могат да бъдат използвани само за целите на производството пред Комисията.
7. AKZO излага своето мнение по възраженията на Комисията в отговорите си от 22 октомври 1984 г. и от 16 ноември 1984 г., които Комисията предоставя на ECS без да информира AKZO.

8. С писмо от 19 ноември 1984 г., ECS е поискала достъп до приложенията с цел да може да упражни напълно правото си на изслушване по време на административното производство, както е предвидено в член 19, параграф 2 от Регламент 17/62.
9. С писмо от 29 ноември 1984 г. Комисията информира АКЗО за молбата на ECS. Тя подчертава, че няма да разкрие никакви документи, които са обект на защита като търговска тайна, с изключение на тези, които представляват пряко доказателство за нарушение на член 86, което е било осъществено по това дело. Писмото дава на АКЗО срок от 10 дни, в който да съобщи мнението си по молбата на ECS. Освен това, от писмото непряко се разбира, че на ECS е бил предоставен достъп до отговорите на АКЗО във връзка с изложението на възраженията.
10. С писмо от 7 декември 1984 АКЗО изпраща на Комисията реакциите си. Той подчертава на първо място, че във всеки случай е преждевременно да се говори за пряко доказателство за нарушаване на член 86 от Договора на този етап от производството. След това той изразява изненадата си, че Комисията е изпратила на ECS неговите отговори по изложението на възраженията. Накрая, АКЗО предлага да резюмира приложенията или във всеки случай да ги предостави на ECS само след изтриване на определени поверителни пасажии прилага списък на документите, които трябва да бъдат разглеждани като строго поверителни.
11. На 14 декември 1984 г. Комисията изпраща на ECS някои приложения към изложението на възраженията и само уведомява АКЗО, че е направила това в писмо от 18 декември 1984 г. В това писмо Комисията подчертава, че тя е трябвало да реши дали документите са били поверителни или не. Тя посочва, че се е придържала към списъка, изготвен от АКЗО с някои изключения, по отношение на които е предоставила кратко обяснение.
12. С искова молба, заведена в секретариата на Съда на 22 февруари 1985 г., АКЗО завежда иск за отмяна на решението на Комисията да изпрати определени поверителни документи на ECS. В молбата си АКЗО е искал разпореждане на Съда, което изисква от Комисията да задължи ECS да върне документите, които са му били изпратени.
13. С разпореждане от 10 юли 1985 г., Съдът дава на ECS разрешение да се включи в производството като помагач за подпомагане доводите на Комисията.
14. Комисията и помагачът в процеса твърдят, че молбата е недопустима. На първо място, предоставянето на документите на ECS е било чисто фактическо действие, което по никакъв начин не е засегнало правното положение на ищеца и следователно може да даде основание само за иск за причинени вреди съгласно член 215 от Договора. На второ място въпросното действие е било предназначено да даде възможност на Комисията да разследва случая по-задълбочено и следователно е било просто подготвителна стъпка.
15. Ищецът, от друга страна твърди, че неговата молба е допустима. Той поддържа, че оспорваното действие е имало правно значение, доколкото то косвено отказва

да придаде на изпратените документи поверителното третиране, гарантирано им от Договора и от Регламент 17/62. Още повече то засяга интересите на ищеца чрез даване на възможност на ECS да използва тези документи в съдебно производство, което е висящо в Обединеното кралство. Накрая, то представлява крайната точка на една специална процедура и има окончателен характер, като в резултат то може да бъде предмет на молба за отмяна.

16. Необходимо е да бъде определено дали, както е било изискано от Съда в неговото Решение от 11 ноември 1981 г. по дело 60/81 (International Business Machines Corporation срещу Комисията Rec., стр. 2639), оспорваното действие представлява мярка, която поражда правен ефект от такъв характер, че да засегне интересите на ищеца чрез ясна промяна в неговото правно положение.
17. В този смисъл, изпращането на документи на трета страна, която е депозирала жалба е наистина фактическо действие. Но това действие просто привежда в изпълнение предхождащо решение, с което Комисията, както може да се види от писмото от 18 декември 1984 г., решава два въпроса. Тя е решила на първо място, че разкриването е необходимо за правилната проверка на случая и за правилното упражняване на правото на жалбоподателя да бъде изслушан, и на второ място, че въпросните документи не са сред тези, на които е гарантирано поверително третиране от правото на Общността.
18. Това решение е имало правно значение по отношение на ищеца, тъй като е лишило последния от защитата, предоставяна от правото на Общността.
19. Необходимо е да бъде определено дали това решение ясно променя правното положение на ищеца или е било просто подготвителна стъпка, срещу която, ако е била незаконосъобразна, иск, заведен срещу решението, с което производството приключва, би предоставил достатъчна защита.
20. Несъмнено е вярно, че документите са били изпратени с цел да улеснят проверката по случая. Независимо от това, мярката, която засяга неблагоприятно ищеца е, както става ясно от предишните параграфи, решението, с което Комисията е приела, че въпросните документи не подлежат на поверително третиране, гарантирано от правото на Общността и затова могат да бъдат предоставени. Тази мярка е определяща по своя характер и е независима от каквото и да е решение по въпроса, дали член 86 от Договора е бил нарушен. Възможността, която ищецът има да заведе иск срещу окончателното решение, което установява, че правилата на конкуренцията са били нарушени не е от такъв характер, че да предостави адекватно ниво на защита на неговите права по този въпрос. От една страна е възможно административната процедура да не доведе до решение, с което се установява извършването на нарушение. От друга страна, ако бъде заведен иск срещу това решение, той в никакъв случай няма да предостави на ищеца средства за предотвратяване на невъзстановими последици, които могат да настъпят поради неправилно разкриване на определени негови документи.
21. Интересите на AKZO за оспорване на въпросното решение не могат да бъдат отхвърлени на основание, че в този случай решението вече е било изпълнено към момента на завеждане на молбата. Отмяната на такова решение сама по себе

си има правни последици, по-специално чрез предотвратяване на повторение от страна на Комисията на обжалваната практика и чрез прогласяване за незаконосъобразно на използването от страна на ECS на каквито и да е документи, които неправилно са му били предоставени

22. Следователно молбата на ищеца за прогласяване на оспорваното решение за недействително е допустима.
23. Независимо от това, молбата за издаване на разпореждане, което изисква от Комисията да поиска от ECS да върне документите, които с му били изпратени трябва да бъде определена за недопустима, тъй като Съдът няма правомощия да издава такова разпореждане във връзка с контрол върху законността на акт по член 173 от Договора. Съгласно член 176 от Договора органът, чийто акт е отменен трябва да предприеме необходимите мерки за да изпълни решението на Съда.
24. Ищецът представя три довода в подкрепа на молбата си. На първо място, той твърди, че като изпраща на ECS определени документи, като всички в някаква степен са поверителни, Комисията е действала в нарушение на задължението си да не разкрива информация, която е включена в задължението за професионална тайна или е обект на защита като търговска тайна. На второ място, чрез изпращането на ECS на определени документи, които последният може да използва в съдебно производство, висящо в Обединеното кралство, Комисията е нарушила член 20, параграф 1 от Регламент 17/62, който предвижда, че информация, придобита от Комисията при упражняване на нейните правомощия по разследване може да бъде използвана само за целите, за които е била получена. Накрая, Комисията е нарушила член 185 от Договора, тъй като, с изпълнение на решението си преди да уведоми за това ищеца, тя е лишила последния от възможността да поиска разпореждане, което спира изпълнението на това решение в същото време, когато е започнала производство за отмяна.
25. Комисията, с чиито аргументи помагачът по същество се съгласява, счита преди всичко, че документи, които представляват доказателство за нарушение на член 86 от Договора, като тези, изпратени на ECS, нямат поверителен характер. Тя посочва освен това, че следва да се подчертае, че на ECS е бил даден достъп до документите само при изричното условие, че той няма да ги използва за никакви други цели, освен в производството пред Комисията. Накрая, тя отрича, да е налице каквото и да е нарушение на член 185 от Договора, защото тя не е приела никакво решение, което би могло да бъде обект на молба за отмяна.
26. На първо място, трябва да се има предвид, че член 214 от Договора изисква представителите на Комисията и другите служители на институциите на Общността да не разкриват информация, с която разполагат, включена в обхвата на задължението за професионална тайна. Член 20 от Регламент 17/62, който въвежда тази норма по отношение на правилата, приложими към предприятия, съдържа в параграф 2 специална разпоредба, която гласи: „Без да се засягат разпоредбите на членове 19 и 21, Комисията и компетентните органи на държавите-членки, техните представители и други служители не разкриват информация, придобита от тях в резултат на прилагането на този регламент и включени в обхвата на задължението за професионална тайна.”

27. Разпоредбите на членове 19 и 21, прилагането на които е обезпечено по този начин, се отнасят до задълженията на Комисията във връзка със заседанията и публикуването на решенията. Оттук следва, че задължението за професионална тайна, заложено в член 20, параграф 2 е смекчено по отношение на трети страни, на които член 19, параграф 2 дава правото да бъдат изслушани, което означава по отношение, по-специално, на трета страна, която е внесла жалба. Комисията може да изпрати на такава страна определена информация, включена в задължението за професионална тайна, доколкото е необходимо да го направи за правилното осъществяване на разследването.
28. Независимо от това, правомощието не се прилага към всички документи, включени в задължението за професионална тайна. И член 19, параграф 3, който предвижда публикуването на известия преди даване на негативно разрешение или изключение, и член 21, който предвижда публикуването на определени решения, изискват Комисията да отчете законните интереси на предприятията при защитата на техните търговски тайни. По този начин на търговските тайни е дадена много специална защита. Макар че те се отнасят до особени ситуации, тези разпоредби трябва да бъдат разглеждани като израз на общия принцип, който се прилага в хода на административното производство. Следователно, на трета страна, която е внесла жалба, не може при всички обстоятелства да бъде даван достъп до документи, които съдържат търговски тайни. Всяко друго решение би довело до неприемливата последица, че едно предприятие може да бъде подтикнато да подаде жалба в Комисията единствено за да получи достъп до търговските тайни на конкурентите си.
29. Без съмнение Комисията следва да преценява дали определен документ съдържа търговски тайни. След предоставянето на едно предприятие на възможност да изложи своето мнение, Комисията следва да приеме решение във връзка с това, което да съдържа адекватно излагане на причините, на които се основава и което трябва да бъде съобщено на съответното предприятие. Като има предвид изключително тежките вреди, които могат да настъпят в резултат на неправилното предоставяне на документите на един конкурент, Комисията трябва, преди привеждане в изпълнение на решението си, да даде възможност на предприятието да предяви иск пред Съда с цел да може да провери преценката Ж и да предотврати разкриването на въпросните документи.
30. В този случай Комисията е дала на съответното предприятие възможност да представи позицията си и е приела решение, което съдържа адекватно изложение на причините, на които то се основава както по отношение на поверителния характер на документите по същество, така и относно възможността за предоставянето им. В същото време обаче, с действие, което не може да бъде отделено от това решение, Комисията е решила да предостави документите на третата страна, която е внесла жалбата, дори преди да е информирала предприятието за установеното от нея. По този начин е било невъзможно за предприятието да се възползва от средствата за защита, предоставени му от член 173 във връзка с член 185 от Договора, с оглед предотвратяване на изпълнението на едно оспорвано решение.

31. Предвид на това, решението, за което Комисията е уведомила ищеца с писмо от 18 декември 1984 г. трябва да бъде отменено, без да има необходимост да се определя дали документите, изпратени на встъпилата страна действително са съдържали търговски тайни.

По съдебните разноски

32. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, страната, загубила делото, следва да заплати разноските. Тъй като Комисията не е успяла да защити основните си доводи, тя трябва да бъде задължена да плати разноските.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши :

- 1. Отменя решението, за което Комисията е уведомила ищеца с писмо от 18 декември 1984 г.**
- 2. Остава без уважение останалата част от молбата.**
- 3. Разпорежда на Комисията да заплати разноските.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 24 юни 1986 година.

Подписи